

[Frits Clausen.]

enhver politisk Betragtning. Vi hævder ikke, at denne Idé er ny i Danmark, men vi hævder, at den har været trængt tilbage af de særpolitiske Krav, som Klassepartierne har fremsat, og derfor har vi tilstræbt en politisk Fornylse paa dette Grundlag af nationalt Sammenhold.

Det er paa dette Grundlag, vi har opbygget vort politiske Program, som i sin Indledning kræver en Genrejsning af vort Folk paa dets oprindelige nordiske Kultur-races Grund og i sin videre Udformning omfatter de Krav, vi paa dette Grundlag maa stille i erhvervpolitisk, social og statspolitisk Henseende, hvorefter det saa slutter med et Krav om Bevarelsen af vort Riges Selvstændighed og Opretholdelse af et fredeligt Forhold til vore nærbeslægtede Nabo-folk. Gennem vore forskellige Programkrav har vi vist en Vej, som først og fremmest kunde føre de forskellige Folkedele, som takket være Klassepartierne staa fjendtligt over for hinanden, frem til den politiske Enighed, hvor alene en national Enhed vil kunne vokse frem.

Det har derfor ogsaa glædet mig under denne Finanslovdebat at høre visse erhvervsøkonomiske Betragtninger fremsat, som er i Overensstemmelse med vore erhvervsøkonomiske Krav. Jeg tænker her paa de Udtalelser, som er fremsat af det ærede Medlem Hr. Henning Hasle, som rejste Spørgsmaalet om, at Lovgivningsmagten skulde ophæve Bestemmelsen om Seddelmængdens Tilknytning til Guldet. Dette er et erhvervpolitisk Krav, som vi Nationalsocialister har fremført, lige siden vort Parti blev oprettet, men som altid er blevet stærkt angrebet af de øvrige Partiers Talsmænd og allerstærkest af Repræsentanter for det Parti, hvis Ordfører nu har rejst Kravet her i dette høje Ting. Nu henviser man til de Erfaringer, man har gjort i andre Lande, men vi havde dog baade Mod og Indsigt nok til at fremføre dette Krav ud fra en Erkendelse af, at det alene kunde frigøre vort Folk fra de Lænker, som et forældet økonomisk System havde lagt det i. Vi behøvede ikke at henvise til udenlandske Forbilleder, som den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti har gjort det. Vi kunde derimod begrunde vort Krav om en national Møntfod ud fra vort eget Lands Historie, idet Gulddækningen som bekendt først blev indført i 1873.

Nu da jeg har givet min Tilslutning til de Krav om nationalt Sammenhold og om en national Møntfod, som er fremsat fra andre Partiers Side, vil jeg dog gerne gøre

opmærksom paa, at denne Tilslutning er betinget af, at dette nationale Sammenhold og dets praktiske Gennemførelse i Erhvervs-livet ikke kun skal tjene til at fordele de Byrder, som en Regering, der har manglet Forudseenhed, paalægger Befolkningen, men at det tværtimod bliver det grundlæggende Princip i alle politiske Handlinger, saa det først og fremmest kan anvendes til at frigøre og samle alle Kræfter i vort Folk og til at give hele Folket Andel i de Værdier, materielle saavel som kulturelle, som disse Kræfter maatte skabe.

Ud over det allerede fremsatte Krav om en national Møntfod ønsker jeg ogsaa, at Kravet om det nationale Sammenhold maatte blive gennemført i en Række andre Spørgsmaal, f. Eks. over for en økonomisk Sanering af hele vort erhvervpolitiske Liv, og mit Parti kunde yderligere ønske, at der paa samme Grundlag blev gennemført en gennemgribende Forenkling af de statslige og kommunale Forvaltninger, med en gennemgribende Revision af alle de offentlige repræsentative Udgifter.

Endvidere maa vi stille Krav om en fuldstændig Omlægning af det nuværende Skattesystem med det Formaal at ophæve alle de indirekte Skatter, der er lagt paa de elementære Livsfornødenheder, hvortil jeg ogsaa regner Boliger. Ejendomsskatterne i Byerne og paa Landet maa ændres fra at være faste Skatter — hvad de jo længe ikke har været — til udelukkende at blive fastlagt efter Ejendommens virkelige Afkastningsevne. Ja, her maa jeg bemærke, at jeg desværre endnu ikke kan henvise til noget udenlandsk Eksempel for dette Forslag, men jeg vil alligevel anbefale det.

Dernæst maa vi kræve en Revision af den sociale Lovgivning, saa denne ikke kun gør Socialhjælp til en karrig Understøttelse, men saa den bliver et virkeligt Middel til Afhjælpning af social Nød. Naar vi herhjemme f. Eks. allerede i Aaret 1935 og 1936 praktisk talt har anvendt hele vort Hovederhvervs Indtægt, rundt regnet 400 Mill. Kr., til sociale Formaal uden derved paa nogen Maade at løse de sociale Problemer, er vi dog vistnok nu naaet til et Tidspunkt, hvor en Løsning af disse Spørgsmaal er blevet paakrævet. Jeg foreslaar, at man ogsaa løser disse Spørgsmaal paa Grundlag af et nationalt Sammenhold i Stedet for ved den hidtil anvendte klassepolitiske Overbudspolitik.

Hvad det største af disse Problemer angaar, nemlig Arbejdsløshedsproblemet, vil jeg henvise til, at dette kun eksisterer i Kraft af vort overlevede og forældede økonomiske